

Ottessa Moshfegh
Smrť v jej rukách

preložila: Daniela Krnáčová

Nemala som nijaký televízor, ktorý by ma mohol rozptyľovať. Z jeho sledovania som bola vždy podráždená. Podľa Waltera mrzutá. Mal pravdu. Nedokázala som sa na nič sústrediť a nič si užiť, pretože som vždy mala pocit, že to, čo vidím na obrazovke, viem urobiť lepšie, zamestnávala som tým svoju myseľ, rozčúlilo ma to, až som sa musela postaviť a prejsť. Cítila som, že mrhám svojím životom sedením a čúmením na jeho podradnejšiu verziu na obrazovke. Čítanie bolo, samozrejme, iné. Knihy sa mi páčili. Knihy mlčali. Nejačali po mne ani sa neurážali, keď som sa na ne vykašľala. Ak sa mi to, čo čítam, nepáčilo, mohla som knihu hodiť cez celú miestnosť. Mohla som ju spáliť v krbe. Mohla som strany vytrhnúť a použiť ich na fúkanie nosa či ako toaletný papier. Nič z toho som, samozrejme, neurobila, väčšina kníh pochádzala z knižnice. Ak sa mi niečo nepáčilo, jednoducho som knihu zavrela a položila na stolík pri dverách s chrbtom otočeným k stene, aby som sa na ňu viac nemusela pozeráť. Tolké uspokojenie strčiť zlú knihu do otvoru na vrátenie kníh a počuť, ako sa

rozpleskne o ostatné knihy v zásobníku na opačnej strane recepcie. „Mohli ste mi ju aj podať,“ povedala knihovníčka. Nie, páčilo sa mi ju tam vhadzovať. Cítila som sa pri tom mocná.

„Ach, prepáčte, nevidela som vás,“ zašepkala som.

Stará knižnica v Bethsmane sídlila v malej tehlovej budove, kde boli všetky najnovšie knihy v otočných stojanoch ako kdesi v supermarkete Woolworths. Mali tam veľmi príjemnú čítareň, z ktorej bol výhľad na čistinu. Podľa pamätnej tabule akýsi kongresman, ktorý v meste vyrastal, daroval knižnici veľkú sumu peňazí. Na jednej strane čítárne stál veľký stôl s radom lepších počítačov. Väčšinou ich používali mladí ľudia. Veľké kožené kreslá boli často prázdne. Miestni sa do čítania príliš nehrnuli. Knihy som si väčšinou vyberala podľa obalov a názvov. Ak názov knihy znel príliš všeobecne, usúdila som, že ide o knihu napísanú vágne, a preto mi prišla nudná, ja som však očakávala, že sa moja myseľ poriadne zatúla. Najhoršie knihy boli tie, ktoré ponúkali banálne inštrukcie, ako sa v niečom zlepšiť. Občas som sa na ne pozrela, len aby som sa zasmiela na ich hlúposti. „Zjedzte toto a buďte šťastní.“ Taká bola obvykle ich podstata. Občas som si obzerala knihy, ktorých recenzie som počula vo verejnoprávnom rádiu. Bolo náročné oddeliť názory recenzenta od tých mojich. Jednoduchšie bolo užiť si knihu s pocitom, že o tom, či sa mi páči, som sa už rozhodla. Nemusela som so sebou priveľa debatovať, hoci kniha nebola veľmi zaujímavá.

Ako som v to ráno jedla studený bagel a pila kávu za stolom pri oknách s výhľadom na jazero, napísala som si

plán na celý deň. Bol to ten istý plán ako plány predchádzajúcich dní. Každý deň som ho prepísala po tom, čo som vyškrtala identický plán predošlého dňa. Všetky včerajšky boli neúspešné. Nechcela som byť terčom výsmechu dôkazov. Pokračovala som. V záhrade bolo treba čosi urobiť. Semienka boli pripravené na zasadenie: mrkva, okrúhlica, kôpor a kapusta na jednej strane, slnečnice a nezábudky na druhej. Nemala to byť tá najkrajšia záhrada, no pozerala som sa na ňu iba ja. Bola pre mňa experimentom a čímisi, čo ma malo s príchodom leta uzemniť. Tento kus pôdy som vlastnila už takmer rok, no pustila som sa doň iba teraz. Dodávalo mi to pocit radosti a užitočnosti. Bolo toho treba ešte veľa vykopať, vytrhať veľa buriny, rozsypať kopy hnojiva a ja som si mohla na parapet haly položiť rádio a počúvať ho pri práci, zatiaľ čo Charlie vystrájal medzi borovicami či sa čľapotal v jazere. S týmto plánom v hlave som dopila kávu, vložila riad do drezu a zaviazala si šnúrky vzadu na čižmách. Na stole pri dverách ležala pošta a odkaz od Blaka, ktorý som našla v borovicovom lese. *Volala sa Magda.* Otvorila som okno v hale a zosilnila zvuk rádia. *Tu je jej mŕtve telo.*

„Charlie,“ povedala som. „Podme trocha na vzduch.“

Niežeby som na odkaz zabudla. Bol v mojej mysli a vpi-soval sa do nej znova a znova, kým som jedla raňajky a snažila sa myslieť na iné veci. Vtedy sa mi podarilo zahnať naň akékoľvek nové myšlienky, no po chvíli v jeho blízkosti, hoci aj pri nepriamom pohľade cez papiere a obálky, pod ktoré som ho skryla, mi opäť zovrelo srdce. Ach, Magda. Nech teda odpočívaš v pokoji, povedala som jej v mysli.

Čo iné môžete s mŕtvou osobou urobiť, než jej želať to najlepšie? Čo iné sa odo mňa očakávalo? Odkaz nebol nijakým predvolaním ani návrhom. Bol potvrdením, nie pozvánkou. Napriek tomu za sebou nechal veľa nevysvetleného. *Nikto nikdy nezistí...* Tolká istota. *Nikto nikdy...* Jeho sebaistota bola zvláštna. Napadlo mi, že sa za tým môže skrývať viac, než sa mi zdá. Možno som mala čítať medzi riadkami. *Volala sa Magda...*

Charlie mi oblizol ruku a narušil moje temné zasnenie sa. Vonku svietilo slnko. Záhrada volala. Nie, nemusím si odkaz prečítať znova. Môžem si ďalej nažívať. Budem. Musím. Nasadila som si na hlavu klobúk a zaviazala nylonové šnúrky pod hrdlom. Každopádne, kto som, aby som kládla otázky? Bola som drobnou starou paňou, ktorá pokojne prežívala zvyšok svojho života, nikoho som nevyrušovala, bola som zodpovedná iba za seba a svojho psa.

„Podme,“ povedala som.